

V cerkvi sv. Nikolaja.

ori nad Bledom v tihem, mirnem dolu je prav majhna cerkvice sv. Nikolaja. Pravijo, da jo je dal pozidati neki grof v zahvalo za čudežno rešitev.

Majhna je ta cerkvice in stara. Zvonik je čisto začrnel. Menda peče notri sv. Nikolaj vse mogoče sladkarije, da jih potem raznosi po celi deželi. Tako vsaj pripovedujejo stari ljudje.

Zato bo vsakdo rad pritrnil, da je ta cerkvice velika zanimivost zlasti za otroke. Z veliko skrbjo opazujejo, če je postal zvonik čez noč bolj črn — znamenje, da je sv. Nikolaj pekel. Čimbolj črn se zdi otrokom zvonik, tem več imajo upanja, da bo sv. Nikolaj veliko prinesel.

Razumljivo je, da bi vsak otrok rad pogledal, kaj dela sv. Nikolaj v svoji cerkvi. Ali kaj, ko si nihče takrat ne upa blizu, ko sv. Nikolaj peče. Rozmanov oče, ki opravljajo tu cerkveniško službo, namreč radi povedo, da ima sv. Nikolaj pod cerkvijo klet, in tam je priklenjen tisti — bog-nasvaruj — črni parkelj. Pa ne samo eden, še več jih je ondi in vsi so strašno grdi. Oh, da bi teh grdob ne bilo! Parkelj pa straži vselej, kadar sv. Nikolaj peče, in takrat ne sme nihče v cerkev.

Od sile radoveden je bil Komanov Matevžek. Kolikrat je ogle-doval, kje bi se dalo priti v cerkev! Vse bi bilo, samo tisti parkelj, ki stoji pri vratih, bi mu znabiti glavo odtrgal. Pa kaj, da si Rozmanov oče upajo v cerkev in pridejo vselej zopet nazaj. Ali jim parkelj nič noče? Ali pa so tako močni, da se jih parkelj boji? Na Rozmanovega očeta se bo vsekako treba obrniti.

»Oče, oče!«

»Kogaá?«

»Oče, zakaj pa vam parkelj nič ne naredi, če greste v cerkev sv. Nikolaja?«

»Vidiš, Matevžek, tisto je tako: Jaz moram zvoniti, ker sem za cerkovnika; zato mi pa parkelj nič ne more.«

»Oče, ali bom smel jaz enkrat z vami v cerkev?«

»Hm, bo šlo bolj težko. No, pa če se boš v cerkvi lepo vedel, te bom pa enkrat vzel s sabo.«

Matevžek je obljubil. Zakaj bi se pa ne? Saj bo zato videl enkrat vso cerkev sv. Nikolaja, in pa parkelj mu ne bo smel nič narediti, ker bo šel z Rozmanovim očetom...

»Matevžek, jutri pridi, pa bova šla.«

Kdo je bil tega povabila bolj vesel kot Matevžek. Komaj je čakal dne. Ponosno je stopal drugi dan z Rozmanovim očetom v cerkev, da vidi toliko lepega in zanimivega. Koliko bo potem vedel povedati svojim tovarišem!

Kolikor bliže cerkve sta prišla, toliko počasneje so šle Matevžku noge.

»Oče!«

»Kaj pa je?«

»Ali parkelj res ne bo nič rekel?«

»Mislim, da nič. Jaz sem s teboj, zato se ti ni treba nič bati.«

Zopet sta šla par korakov naprej in zopet so napadle Matevžka skrbi.

»Oče!«

»Kogá?«

»Kaj bo pa sv. Nikolaj rekel?«

»Nič ne bo rekel, Matevžek. Kar miren bodi, saj sem jaz s teboj!«

Vstopila sta v cerkev. V velikem oltarju stoji podoba sv. Nikolaja. Matevžek jo je gledal oddaleč. Sv. Nikolaj ima na glavi škofovsko kapo, v rokah pa palico in knjigo s tremi jabolki, okrog njega so pa angelčki. Toda kje je pa koš pa voz, da stovóri svoje blago po svetu?

»Oče, kje ima pa sv. Nikolaj voz pa koš?«

»No, ima že kod shranjeno. Bova že videla. Samo miren bodi.«

»Oče, pojdiva naprej po cerkvi!«

Mirno, počasi sta stopala proti velikemu oltarju. Pa so prišle zopet nove izkušnje za Matevžka. Sv. Nikolaj ima drugačno obleko kakor jo je nosil oni večer, ko je hodil po hišah. In Matevžek zopet vpraša:

»Oče, zakaj ima pa sv. Nikolaj danes drugačno obleko? Kje ima pa ono, ki jo je imel pri nas?«

»Ali misliš ti, da ima sv. Nikolaj samo eno obleko! Ali mari ni škof?«

Mož je govoril malo bolj trdo; da, skoro malo hud je bil nad Matevžkom.

Takrat pa počí — — — Veter je namreč potegnil skozi razbito okno in vrgel prižigalnik, ki je bil zadaj za oltarjem prislonjen k zidu. Matevžek je mislil, da se je prebudil parkelj.

»Oče, parkelj gre,« je zajecal pa jo ubral skokom iz cerkve, kar so ga noge nesle.

Tako še ta ni nič opravil v cerkvi sv. Nikolaja, ki je bil že takó blizu, da bi bil vse zvedel.

J. E. Bogomil.

Babica.

veseljem se spominjam sedaj na svojo mladost, ki je že tako daleč za mano. Na tiste sladke, lepe čase, ko je bilo srce mirno in duša čista kakor biser; na tiste ure, ki so potekle tako hitro in ki so mi ostale za vedno v srcu.

V središču teh lepih spominov pa je moja dobra babica. Še sedaj vidim iz daljave njena zgubančena lica in dobre, usmiljene oči. In slišim njen glas, njen veseli, otroški smeh: tiho sedi na zapečku in pripoveduje,